

Prolog

„ČINUK“ JE DOŠAO tutnjeći krvavocvrenim nebom. Podrhtavao je na opasnim unakrsnim strujama, naginjući se kroz vazduh. Pletivo od oblaka osvetljeno zalazećim suncem, izvijalo se poput dima iz zapaljene letelice.

Martin Lindros je usredsređeno zurio iz vojnog helikoptera koji ga je nosio gore do samih vrhova planinskog venca Semjen. Mada nije bio na terenu otkad ga je Matori pre četiri godine postavio na mesto zamenika direktora Centralne obaveštajne, postarao se da nimalo ne izgubi svoju životinjsku oštrinu. Trenirao je ujutru, tri puta nedeljno, na terenu sa preprekama za terenske agente Centralne obaveštajne, nadomak Kvantika i svakog utorka u deset uveče poželeo bi da nema dosade proveravanja elektronskih obaveštajnih izveštaja i potpisivanja naredbi za dejstva, tako što bi proveo sat i po na strelištu, iznova se upoznavajući sa svim vrstama vatrenog oružja, starog, tekućeg i novog. To što je sam organizovao akciju služilo je da ublaži njegovu frustraciju što nije bio važniji. Međutim, sve se to promenilo kada je Matori odobrio njegov predlog operacije za Tifon.

Slab povik prolomi se kroz unutrašnjost „činuka“ prilagođenog za Centralnu obaveštajnu. Anders, zapovednik Škorpiona Jedan, petočlanog odreda sastavljenog od kršnih ljudi, ćušnu ga i on se okrenu. Zureći kroz prozor u pocepane oblake, vide vetrovite severne obronke Ras Dašana. Bilo je nečega upadljivo pretećeg u vezi sa planinom visokom četiri hiljade i petsto metara, najvišom u vencu Etiopskih planina.

Možda je to bilo i zato što se Lindros sećao ovdašnjih predanja: legendi o duhovima, drevnim i zlim, koji su navodno nastanjivali njene više delove.

Zvuk vetra preraste u vrisak, kao da je planina pokušavala da se iščupa iz sopstvenog korena.

Bilo je vreme.

Lindros klimnu i krenu napred prema pilotu, bezbedno vezanom za svoje sedište. Zamenik direktora bio je u poznim tridesetim, visoki, riđokosi

diplomac Brauna, regrutovan za Centralnu obaveštajnu tokom svog doktorata iz oblasti stranih jezika na Džordžtaunu. Bio je oštrouman i tako posvećen general kakvog bi direktor Centralne obaveštajne samo mogao da poželi. Naginjući se nisko kako bi ga mogao čuti od buke, Lindros dade pilotu konačne koordinate, koje je, kako su nalagali bezbednosni propisi, zadržavao za sebe do poslednjeg trenutka.

Bio je na terenu nešto malo više od tri nedelje. Za to vreme, izgubio je dva čoveka. To je užasna cena. Prihvatljivi gubici, rekao bi Matori, ali on je morao da se suzdrži od takvog razmišljanja, ako je planirao da bude uspešan na terenu. Ali, koju cenu staviti za ljudski život? Bilo je to pitanje o kome su on i Džejson Born često raspravljali, a da nisu došli do prihvatljivog odgovora. Lindros je lično verovao da na neka pitanja nema zadovoljavajućih odgovora.

Ipak, kada su agenti bili na terenu, to je bila jedna sasvim druga stvar. *Prihvatljivi gubici* morali su se prihvatiti. Nije bilo drugog načina. Da, jesu, smrti ta dva čoveka bile su prihvatljive, jer je tok misije utvrdio verodostojnost izveštaja da se negde na Afričkom rogu teroristička organizacija dokopala varničara. Varničari su bili mali, ultravisokoenergetski prekidači, koji se koriste za uključivanje i isključivanje ogromnih nivoa voltaže: visokotehnološki sigurnosni ventili za zaštitu elektronskih komponenti kao što su mikrotalasne cevi i uređaji za medicinsko ispitivanje. Takođe su se koristili i kao upaljači za atomske bombe.

Počev od Kejptauna, Lindros je pratio krivudavi trag koji je vodio od Bocvane do Zambije, kroz Ugandu do Ambikve, malenog ratarskog sela – sa šaćicom zgrada i crkvom i bârom u sredini – usred gorskih pašnjaka na obroncima Ras Dašana. Tamo je došao do jednog varničara i smesta ga poslao nazad, Matorom, preko poverljivog kurira.

Međutim, onda se dogodilo nešto, nešto nesvakidašnje, nešto užasavajuće. U baru punom pijanaca s podom koji je bio prekriven balegom i sasušenom krvlju, čuo je glasine da teroristička organizacija prevozi nešto više od varničara, iz Etiopije. Ako su glasine bile istinite, to se strahovito odražavalo ne samo na Ameriku, već na čitav svet, jer je to značilo da teroristi imaju sredstvo da zemljinu kuglu gurnu u noćnu moru.

Sedam minuta kasnije, „činuk“ se spustio usred peščane oluje. Mala visoravan bila je potpuno pusta. Tamo napred bio je drevni kameni zid – prema ovdašnjoj legendi, on je bio kapija zastrašujućeg doma demona koji

su ovde obitavali. Lindros je znao da je iza procepa u trošnom zidu put koji vodi do džinovskih kamenih gromada što čuvaju vrh Ras Dašana.

Lindros i ljudi iz Škorpiona Jedan krenuli su čučeci. Pilot je ostao na svom mestu, dajući gas, rotori su se vrteli. Ljudi su nosili naočare da se zaštite od uskovitlane prašine i kiše kamačaka koju je uskomešao njihov prevoz i male bežične mikrofone i slušalice u ušima, što im je olakšavalo komunikaciju kroz urlanje rotora. Svaki je bio naoružan laganom jurišnom puškom „XM8“ koja može da ispali 750 vrelih zrna u minutu.

Lindros ih je predvodio preko grubo isklesane visoravni. Nasuprot kamenom zidu bilo je negostoljubivo lice litice na kojoj su se ukazivala crna, razjapljena usta pećine. Sve drugo bilo je mrko, oker, tamnocrveno, opustošeni pejzaž druge planete, put za pakao.

Anders je rasporedio svoje ljude na standardan način, prvo ih šaljući da provere očigledna skrovišta, onda da uspostave sigurnosni obruč. Dvojica su otišla do kamenog zida da provere njegovu udaljenu stranu. Druga dvojica bila su zadužena za pećinu, jedan da stoji na ulazu, a drugi da se uveri da unutra nema nikoga.

Vetar je prelazio preko visokog brega koji se uzdizao nad njima, ošinuo je preko golog zemljišta prodirući kroz njihove uniforme. Tamo gde se kameno lice nije strmo spuštalo, nadvijalo se nad njima, preteće, snažno, dok se njegova gola lobanja uznosila u vazduhu.

Lindros zastade kraj ostataka logorske vatre koji mu skrenuše pažnju.

Anders je uz njega, kao svaki dobar zapovednik, prikupljao zapažanja o okolnom obruču od svojih ljudi. Niko nije vrebao iza kamenog zida. Pažljivo je slušao svoj drugi tim.

„U pećini je leš“, izvesti zapovednik. „Popio je metak u glavu. Okamenjen. Osim toga mesto je čisto.“

Lindros začu Andersov glas u uhu. „Odavde počinjemo“, reče, pokazujući. „Jedini znak života na ovom mestu bogu iza leđa.“

Čučnu. Anders promeša po uglju prstima u rukavici.

„Ovde postoji plitka jama.“ Zapovednik rastrese ugljenisane opiljke. „Vidite? Dno je očvrslilo od vatre. Što znači da neko nije zapalio samo jednu, već mnogo vatri proteklih meseci, možda čak tokom cele godine.“

Lindros klimnu, dade znak podignutim palcem. „Izgleda da smo na pravom mestu.“ Probode ga nemir. Izgledalo je sve verovatnije da su glasine koje je čuo bile istinite. Nadao se, uprkos svemu, da se radilo samo o

tome, o glasinama; da će doći ovde gore i da ništa neće naći. Zato što je svaki drugi ishod bio nezamisliv.

Otkao je dve sprave sa svog NATO-opasača, uključio ih i nadneo nad jamu ognjišta. Jedno je bio detektor alfa zraka, a drugo Gajgerov brojač. Ono što je tražio, ono što se nadao da neće naći, bila je kombinacija alfa i gama zračenja.

Nije bilo očitavanja ni na jednoj od sprava nad ognjištem.

Nastavio je. Koristeći jamu ognjišta kao središnju tačku, kretao se u koncentričnim krugovima, pogleda prikovanog za merače. Prolazio je po treći put, na stotinak metara od ognjišta, kada se uključio alfa detektor.

„Sranje“, reče sebi u bradu.

„Našli ste nešto?“ upita Anders.

Lindros skrenu sa ose i alfa detektor utihnu. Ništa na Gajgerovom. Pa, to je bilo nešto. Alfa očitavanje na tom nivou, moglo bi da potiče od bilo čega, možda, čak, i od same planine.

Vratio se na mesto gde je detektor uhvatio alfa zračenje. Podigavši pogled, vide da je tačno u liniji s pećinom. Polako se uputio prema njoj. Očitavanje na detektoru zračenja ostalo je nepromenjeno. A onda se, na možda dvadesetak metara od ulaza u pećinu, povećalo. Lindros zastade na trenutak da obriše kapi znoja sa svoje gornje usne. Hriste, bio je primoran da prizna još jedan ekser u mrtvačkom kovčegu sveta. Ipak – još nema gama zračenja, reče sebi. I to je bilo nešto. Nadao se tako još dvadeset metara. Onda se uključio Gajgerov brojač.

Oh, bože, spojeno gama i alfa zračenje. Upravo ono što se nadao da neće pronaći. Oseti kako mu se potok znoja sliva niz kičmu. Hladnog znoja. Nije osetio tako nešto još otkad je morao da izvrši svoje prvo ubistvo na terenu. Prsa u prsa, očaj i odlučnost na njegovom i licu čoveka koji je davao sve od sebe da ga ubije. Samoočuvanje.

„Svetla.“ Lindros je morao silom da izbaciti tu reč iz usta punih smrtnog straha. „Moram da vidim taj leš.“

Anders klimnu i dade naređenje Briku, čoveku koji je prvi izvršio upad u pećinu. Brik upali ksenonsku baklju. Tri čoveka udoše u mrak.

Nije bilo trulog lišća niti drugog organskog materijala da ublaži oštri mineralni smrad. Mogli su osetiti teret kamenog masiva nad njima. Lindrosa je to podsetilo na osećaj nalik gušenju koji je iskusio kada je prvi put ušao u grobnice faraona, dole u dubinama piramida u Kairu.

Svetli ksenonski zrak poigravao je po kamenim zidovima. U ovom sumornom okruženju, leš muškarca uopšte nije štrčao. Senke su se razbežale po njemu kada je Brik pomerio svetlo. Ksenonski zrak ga je lišio svake boje koju je možda imao, učinivši ga manje ljudskim – zombijem iz filma strave. Njegov položaj odavao je mir, potpuno spokojstvo, narušeno finom rupom od metka nasred čela. Lice je bilo okrenuto u stranu, kao da je želelo da ostane u tami.

„Nije samoubistvo, to je sigurno“, reče Anders, što je bila polazna tačka i Lindrosovog toka misli. „Samoubice posegnu za nečim lakšim – usta najčešće. Ovog čoveka ubio je profesionalac.“

„Ali zašto?“ Lindrosov glas bio je nemiran.

Zapovednik sleže ramenima. „Sa ovim ljudima to bi mogao biti bilo ko od hiljadu –“

„Nazad, do đavola!“

Lindros tako snažno viknu u svoj mikrofonski da Brik, koji je kružio prema lešu, odskoči unazad.

„Izvinite, gospodine“, reče Brik. „Samo hoću da vam pokažem nešto čudno.“

„Iskoristi svetlo“, naloži mu Lindros. Ali, već je znao šta mu se sprema. Istog trenutka kada su kročili u pećinu, detektor zračenja i Gajgerov brojač prikazali su jezivo pomeranje pred njegovim očima.

Hriste, pomisli on. Oh, Hriste.

Leš je bio preterano mršav i zaprepašćujuće mlad, sigurno ne stariji od tinejdžerskog uzrasta. Da li je imao semitske odlike Arapina? Mislio je da nije, ali bilo je skoro nemoguće oceniti, zato što –

„Sveta Majko božja!“

Anders je tada video. Leš nije imao nos. Centar njegovog lica bio je nagrizen. Odvratna rupa poticala je od crne zgrušane krvi koja je polako penušala izlazeći napolje kao da je telo još bilo živo. Kao da se nešto iznutra sladilo njime.

To je, pomisli Lindros uz nalet mučnine, bilo upravo ono što se i dešavalo.

„Šta je, do đavola, moglo to da uradi?“ prigušeno reče Anders. „Plikavac? Virus?“

Lindros se okrenu prema Briku. „Jesi li ga dirao? Reci mi, da li si dirao leš?“

„Ne, ja“, Brik je bio zatečen. „Jesam li kontaminiran?“

„Zameniče direktora, molim vas izvinite, gospodine, u šta ste nas to, do đavola, uvalili? Navikao sam da radim u tajnosti, u misijama crnih operacija, ali ovo je sve zajedno prekardašilo svaku meru.“

Lindros je, klečeći na jednom kolenu, zatvorio malu posudu i iskoristio prst zaštićen rukavicom da prikupi malo prljavštine oko tela. Čvrsto zapečativši posudu, ustade.

„Moramo da se gubimo odavde.“ Upilji se pravo u Andersovo lice.

„Zameniče direktora –“

„Ne brini, Brik. Bićeš dobro“, reče autoritativnim glasom. „Nema više priče. Idemo.“

Kada su stigli do ulaza u pećinu i bleska opustošenog, krvavocrvenog pejzaža, Lindros reče u mikrofon, „Anderse, odsad je ta pećina zabranjena za tebe i tvoje ljude. Čak i za pišanje. Jasno?“

Zapovednik je oklevao trenutak, a na licu mu se videlo da je besan i zabrinut za bezbednost svojih ljudi. Zatim je izgledalo kao da je mentalno slegao ramenima. „Da, gospodine.“

Lindros je narednih deset minuta špartao preko visoravni sa svojim detektorom zračenja i Gajgerovim brojačem. Žarko je želeo da sazna kako je kontaminacija dospela ovde – kojim putem su krenuli ljudi koji su je prenosili? Nije bilo svrhe tražiti put kojim su otišli. Činjenica da je čovek bez nosa bio ubijen, govorila mu je da su pripadnici grupe otkrili, na najužasniji način, da imaju radioaktivno curenje. Sigurno su ga zapečatili pre nego što su produžili dalje. Ali, sada nije imao sreće. Dalje od pećine i alfa i gama zračenje u potpunosti bi nestajalo. Nije mu ostalo ni traga da bi odredio svoju putanju.

Napokon se vratio sa obruča.

„Evakuišite prostor, zapovedniče.“

„Čuli ste čoveka“, viknu Anders i potrča prema helikopteru koji je čekao. „U sedla, momci!“

„Važi“, reče Fadi. On zna.

„Sigurno ne zna.“ Abud ibn Aziz se uzvrpolji na svom mestu pored Fadija. Šćućureni iza visokog brega trista metara iznad visoravni, služili su kao izvidnica za grupu od dvadesetak naoružanih ljudi koji su se pritajili uz stenovito tlo iza njih.

„S ovim mogu da vidim sve. Procurilo je.“

„Zašto nisam obavešten?“

Nije bilo odgovora. Nije ni bio potreban. Nisu bili obavješteni iz pukog straha. Fadi bi ih sve pobio da je saznao – do poslednjeg etiopskog nosača. To je bila cena potpunog zastrašivanja.

Fadi, koji je zurio kroz snažan *12x50*, ruski vojni dvogled, pratio je nadesno, držeći Martina Lindrosa na oku. Dvogled je pružao vrtoglavo mali vidokrug, ali bio je više nego kao stvoren za svoju namenu.

Video je da je vođa grupe – zamenik direktora Centralne obavestajne – koristio i detektor zračenja i Gajgerov brojač. Taj Amerikanac je znao s čim ima posla.

Fadi, visok čovek širokih ramena, nesumnjivo je imao harizmatično držanje. Kada je govorio, svi bi u njegovom prisustvu zanemeli. Imao je lepo, snažno lice, a boja njegove kože bila je za nijansu tamnija od pustinjskog sunca i planinskog vetra. Brada i kosa bile su mu duge i kovrdžave, boje tamne ponoći bez zvezda. Usne, pune i široke. Kada bi se osmehnuo, činilo se da se sunce spustilo sa svog mesta na nebesima da zasija pravo na njegove učenike. Jer je Fadijeva osvedočena misija bila mesijanska: da donese nadu tamo gde je nije bilo, da pobije hiljade onih koji su činili saudijsku kraljevsku porodicu, da njihovu nakaznost zбриše sa lica zemlje, da oslobodi svoj narod, da raspodeli odvratno bogatstvo despota, da ponovo uspostavi pravedni red u svojoj voljenoj Arabiji. Znao je da, za početak, mora da raskine simbiotsku vezu između saudijske kraljevske porodice i vlade Sjedinjenih Američkih Država. A da bi to učinio, mora da napadne Ameriku, da dà jasnu izjavu koja će biti isto tako i nezaboravna.

Ono što nije smeo je to da potceni sposobnost Amerikanaca da podnose bol. To je bila česta greška njegovih ekstremističkih sadruga, to je bilo ono što ih je uvaljivalo u neprilike sa sopstvenim narodom, to je više od svega uzrokovalo beznadežnost.

Fadi nije bio budala. Izučavao je istoriju sveta. Štaviše, učio je iz nje. Kada je Nikita Hruščov rekao Americi: „Sahranićemo vas!“ to je i mislio svim srcem i svom dušom. Ali, ko je ono bio sahranjen? SSSR.

Kada su njegovi ekstremistički drugovi rekli: „Imamo mnogo života da sahranimo Ameriku“, govorili su o beskonačnim zalihama mladih ljudi kojih je svake godine bilo sve više; među njima su svake godine birali mučenike koji će poginuti u borbi. Ali nisu, ama baš nimalo, razmišljali o smrti tih mladih ljudi. A i zašto bi? Raj raširenih ruku čeka mučenike. Ipak, šta je stvarno postignuto? Živi li Amerika beznadežno? Ne. Jesu li ta dela gurnula Ameriku u život beznada? Opet, ne. Pa, šta je bilo rešenje?

Fadi je verovao svim svojim srcem i svom svojom dušom – a naročito svojim strašnim intelektom – da ga je našao.

Prateći zamenika direktora kroz svoj dvogled, video je da čovek okleva da ode. Osećao se kao ptica grabljivica dok je zurio dole u ciljnu oblast. Arogantni američki vojnici popeli su se u helikopter, ali njihov zapovednik – Fadijevi obaveštajni podaci nisu obuhvatali njegovo ime – nije dopuštao svom vođi da ostane nezaštićen na visoravni. Bio je lukav čovek. Možda je njegov nos nanjušio nešto što njegove oči nisu mogle videti; možda se samo držao dobro naučene discipline. U svakom slučaju, dok su dvojica stajali jedan pored drugoga razgovarajući, Fadi je znao da neće imati bolju priliku.

„Počnite“, tiho reče Abudu ibn Azizu ne skidajući pogled sa sočiva.

Pored njega, Abud ibn Aziz podiže „RPG-7“, raketni bacač sovjetske proizvodnje. Bio je zdepast čovek, okruglog lica, razrok na levo oko, od rođenja. Hitro i odlučno, ubaci tanku bojevu glavu sa krilcima u cev za raketni pogon. Krilca na rotirajućoj granati pružala su stabilnost, sigurnost da će pogoditi metu s visokim stepenom preciznosti. Kada bude pritisnuo okidač, primarni mehanizam će lansirati granatu brzinom od 117 metara u sekundi. Strahovit naboj energije će potom upaliti raketni pogonski mehanizam unutar cevi vodice, povećavajući brzinu bojeve glave i do 294 metra u sekundi.

Abud ibn Aziz nasloni svoje desno oko uz optički nišan, postavljen tik iza okidača. Nanišanio je „činuk“, nakratko pomislivši da je šteta izgubiti tako veličanstvenu borbenu mašinu. Ali nije za njega bio takav željeni predmet. U svakoj prilici, Fadijev brat je sve pažljivo planirao, sve do tragova koji su zamenika direktora Centralne obaveštajne isterali iz kancelarije na teren, putanjom koja ga je vodila mukotrpnim putem od severozapadne Etiopije, pa zatim ovamo, do gornjih krajeva Ras Dašana.

Abud ibn Aziz postavi „RPG-7“ tako da bude uperen u prednji sklop rotora helikoptera. Sada je bio sjedinjen sa oružjem, sjedinjen sa ciljem svoje grupe. Mogao je osetiti kako potpuna odlučnost njegovih saboraca teče kroz njega poput plime, talasa koji samo što se nije sručio na neprijateljsku obalu.

„Seti se“, reče Fadi.

Ali Abuda ibn Aziza, koji je bio iskusan sa protivoklopnim naoružanjem, obučavao je Fadijev brat u modernoj ratnoj mašineriji, i nije ga trebalo podsećati. Jedina mana „RPG“-a bila je ta što je pri ispaljivanju ispuštao izdajnički dimni trag. Smesta će postati vidljivi za neprijatelja. I to je uzeto u obzir.

Osetio je lupkanje Fadijevoг kažiprsta na svom ramenu, što je značilo da je njihov cilj bio na mestu. Spustio je prst na okidač. Duboko udahnu i polako izdahnu.

Tada usledi trzaj, uragan usijanog vazduha. Onda blesak i prasak eksplozije, zatim stub dima, uvijene elise rotora koje su se zajedno dizale sa suprotnih strana. Gromoviti odjeci, poput utrnulog bola u Abud ibn Azizovom ramenu, i dalje su se prolamali kada su Fadijeви ljudi ustali kao jedan i potrčali ka bregu, sto metara od mesta gde su bili ugneždeni on i Abud ibn Aziz i odakle su sada grabili dok se sada tamo dizao izdajnički stub dima. Ljudi iz grupe su, onako kako su naučeni, ispalili zajedničku baražnu paljbu, iskaljujući gnev vernika.

Al-Hamdu lil-Alah! Slava Alahu! Napad je počeo.

Jednog trenutka Lindros je pričao Andersu zašto mu je trebalo još dva minuta na tom položaju, a sledećeg je osetio kao da mu lobanju drobi pneumatski čekić. Podigao je glavu. Užarena parčad pomahnitalo je letela po zadimljenom vazduhu, ali nije bilo zvuka, baš ničega sem čudnog pritiska u njegovim bubnim opnama, unutrašnjeg šuma, kao da mu u glavi duva lagani povetarac. Krv mu poteče niz obraze, vrela kao suze. Oštar, zagušljiv zadah nagorele gume i plastike ispuni mu nozdrve, ali bilo je, takođe, još nečega: teški miris pečenog mesa. Tek kada je pokušao da se otkotrlja, shvatio je da Anders leži na njemu. Zapovednik je podneo veći deo eksplozije pokušavajući da ga zaštiti. Njegovo lice i ogoljeno rame, tamo gde mu je uniforma izgorela, bili su reš-pečeni i pušili su se. Sva kosa na glavi mu je izgorela, ostavivši malo više od lobanje. Lindros počeo da se guši i odgurnu leš sa sebe grčevito drhteći. Još jednom počeo da se guši dok se pridizao na kolena.

Onda do njega dopre nekakav fijuk, mada čudno prigušen, kao da se čuo sa velike udaljenosti. Okrenuvši se, vide kako se pripadnici Škorpionona Jedan izvlače iz olupine „činuka“, pucajući iz svog poluautomatskog oružja.

Jedan od njih podleže pod kišom metaka iz mitraljeza. Sledeći Lindrosov pokret bio je instinktivan. Na stomaku dopuza do mrtvog čoveka, dograbi njegov „XM8“ i počeo da puca.

Ljudstvo Škorpionona Jedan, prekaljeno u borbi, bilo je i hrabro i dobro uvežbano. Znali su kada da pucaju, a kada da potraže zaklon. Međutim, kada je počela unakrsna vatra, bili su potpuno nespremni, tako da su bili usredsređeni na neprijatelja pred sobom. Pogođeni su jedan za drugim, i to više puta.

Lindros je nastavio da puca, čak i kada je poslednji ostao na nogama. Za divno čudo, niko ga nije pogodio; nijedan metak mu se čak nije ni približio. Baš je počeo da se čudi tome kada mu je „XM8“ ostao bez municije. Stajao je sa jurišnom puškom u ruci koja se dimila, gledajući kako se neprijatelj spušta s brega iznad njega.

Bili su tihi, mršavi kao onaj nagrđeni čovek u pećini, sa bezizražajnim očima kakve imaju oni koji su videli previše prolivene krvi. Dvojica se odvojiše od grupe i uvukoše se u zadimljene ostatke „činuka“. Ostali iz začelja produžiše sa bacačima plamena. S uznemirujućom preciznošću, nastaviše da spaljuju helikopter i mrtve i ranjene ljude u njemu.

Lindros se trže na zvuk rafala. Čitav jedan okvir municije prozujao kroz otvorena vrata zatamnjenog „činuka“, a već trenutak kasnije neki je čovek vukao ranjenog pilota za okovratnik.

Je li bio mrtav ili je samo izgubio svest? Lindros je žarko želeo da to sazna, ali ostali su ga opkolili. Prepoznao je na njihovim licima onaj specifični žar fanatika, bolesni žuti plamen koji je mogao da se ugasi jedino smrću.

Bacio je svoje neupotrebljivo oružje, a oni su ga šćepali, čvrsto mu stegnuvši ruke na leđima. Pokupiše trupla sa zemlje i ubaciše ih u „činuk“. Za njima su išla dvojica sa bacačima plamena u ruci. Sa nenarušenom preciznošću, nastavili su da gađaju helikopter, zajedno sa truplima i ranjenim pilotom koji su se nalazili u njemu.

Iznuren i krvav od brojnih površnih posekotina, Lindros je posmatrao vrhunski koordinirane manevre.

Bio je iznenađen i zadivljen. Bio je i uplašen. Ko god da je isplanirao ovu lukavu zasedu, ko god da je obučio ovu jedinicu, nije bio običan terorista. Krišom od očiju svojih neprijatelja, skinuo je prsten s prsta i ispustio ga na šljunak, zakoračivši da ga prekrije svojom cipelom. Ma ko da dođe ovde u potrazi za njim treba da zna da je bio tu i da nije poginuo sa ostalima.

Tog trenutka, grupa se oko njega razdvoji i vide kako prema njemu kočača visoki Arapin, snažnog izgleda, sa smelim, od pustinje izbrazdanim licem i krupnim, prodornim očima. Za razliku od ostalih terorista koje je Lindros saslušavao, ovaj je nosio znak civilizacije na sebi. Prvi svet ga je dodirnuo; napio se iz njegovog tehnološkog pehara.

Lindros je blenuo u Arapinove tamne oči dok su stajali, suočeni jedan s drugim.

„Dobar dan, g. Lindrose“, reče vođa terorista na arapskom.

Lindros je i dalje zurio u njega.

„Tihi Amerikanče, što se ne hvališ sada?“ Smešeći se dodade: „Nema vajde da se pretvaraš. Znam da govoriš arapski.“ Oduzeo je Lindrosu i detektor zračenja i Gajgerov brojač. „Pretpostavljam da si našao ono što si tražio.“ Opipavajući Lindrosove džepove, izvadio je metalnu posudu. „Ah, da.“ Otvorio ju je i prosuo sadržinu između Lindrosovih nogu. „Šteta za tebe što je pravi dokaz već odavno otišao. Šta bi dao da znaš odredište.“ Ovo poslednje je rečeno kao podrugljiva izjava, ne kao pitanje.

„Tvoji podaci su provoklasni“, reče Lindros na besprekornom arapskom, izazvavši znatno komešanje među ljudima u grupi, ne računajući dvojicu: samog vođu i zdepastog čoveka za koga je Lindros smatrao da je drugi po rang.

Vođa se ponovo osmehnuo. „Uzvracam kompliment.“

Tišina.

Bez upozorenja, vođa udari Lindrosa po licu tako jako da su mu zubi škljocnuli. „Zovem se Fadi, spasitelj, Martine. Nemaš ništa protiv da te zovem Martin? Utoliko bolje, pošto ćemo postati bliski tokom nekoliko narednih nedelja.“

„Ne nameravam ništa da ti kažem“, reče Lindros, naglo prešavši na engleski.

„Ono što ti nameravaš i ono što ćeš stvarno učiniti su dve različite stvari“, reče Fadi na isto tako preciznom engleskom. Nakrivi glavu. Lindros se trže dok je osećao polugu na svojim rukama, tako jaku da je pretila da će mu iščasti ramena.

„Odlučio si da pređemo na prvu rundu.“ Činilo se da je Fadijevo razočarenje iskreno. „Kako arogantno od tebe, zaista, kako budalasto. Ali ipak, na kraju krajeva, ti si Amerikanac. Amerikanci nisu ništa ako nisu arogantni, a, Martine. I stvarno su budalasti.“

Opet mu pade na pamet da ovo nije običan terorista: Fadi je znao njegovo ime. Osećajući sve jači bol koji mu je sebao kroz ruke, Lindros se borio da zadrži bezizražajno lice. Zašto nije imao pilulu cijanida kamufliranu kao zub u svojim ustima, poput agenata u špijunskim romanima? Pre ili kasnije, slutio je, poželeće je. Ipak, nastaviće sa ovom fasadom koliko god bude mogao.

„Da, skrivaj se iza svojih stereotipa“, reče on. „Optužujete nas da vas ne razumemo, ali vi nas još manje razumete. Ti me uopšte ne poznaješ.“

„Ah, u tome, kao i u većini stvari, grešiš, Martine. Zapravo te poprilično dobro poznajem. Neko vreme si mi bio – kako ono kažu američki studenti? – ah, da, glavni predmet. Antropološke nauke ili realpolitika?“ Slegnuo je ramenima kao da su kolege koje su otišle na piće. „Stvar semantike.“

Široko se osmehnuo dok je ljubio Lindrosa u oba obraza. „Znači, sada prelazimo na drugu rundu.“ Kada se odmakao, imao je krv na usnama.

„Tražio si me tri nedelje; umesto toga, ja sam pronašao tebe.“

Nije obrisao Lindrosovu krv. Umesto toga ju je olizao.